

[Pia Kjærsgaard]

og justeringer kan få mange til at drømme sig tilbage til den tid, da det 100 pct. sikkert undlod at tage en beslutning. Den radikale beslutning er ensbetydende med nye udvalg, der skal granske i problemer, som S, SF og VS ønsker der skal være, og som radikale vægelsindede medlemmer er hoppet på.

Ville det ikke være mere rimeligt, at man tog de selvstændiges karenstid op til behandling i stedet for? Her diskuterer man, om det er rimeligt, at folk selv skal betale den første sygedag, mens de selvstændige må betale for de første 3 uger. Disse ting kunne det radikale ønskeudvalg passende tage op, så man beskæftigede sig med noget mere væsentligt og fornuftigt.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Ordføreren for forslagsstillerne vedrørende lovforslag L 13 (om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel og om ophævelse af lov om begrænsning af løn under sygdom. (Ophævelse af karenssdag)), hr. Agerschou, har ordet.

Agerschou (SF):

Som bekendt var indførelsen af karenssdagen et led i den konservative regerings almindelige efterårsmanøvre i 1982, som i almindelighed gik hårdt ud over grupper i vores samfund, som i forvejen var økonomisk hårdt trængt. Der har været nævnt et par eksempler her i dag, og dem vil jeg gerne gentage.

Der er f.eks. indførelsen af varighedsbegrænsning for modtagelse af sygedagpenge, som udelukkende og ensidigt ramte langvarigt og alvorligt syge. Der er varighedsbegrænsningen for modtagelse af almindelig kontanthjælp, hvor man forsøgte at skubbe en bestemt gruppe arbejdsløse endnu længere ud i mørket, end de var i forvejen.

Vi har hørt en repræsentant for partiet venstre, hr. Thor Pedersen, anføre, at det var helt nødvendigt at vælge nogle ganske bestemte grupper ud af vores samfund, som i forvejen havde det økonomisk hårdt, og sænke deres levestandard yderligere. Det var helt nødvendigt, hævder hr. Thor Pedersen i sin store, flammende talerstolsbegejstring, at gøre det på den måde for at nå frem til det, hr. Thor Pedersen med et helt misvisende udtryk kalder social genopretning.

I den almindelige bukete af angreb på det sociale system i efteråret 1982 var som sagt også karenssdagen. Den har efterhånden virket i godt 2 år, og skævhederne og de urimelige virkninger af den bliver stadig tydeligere dokumenteret. Det har været nævnt flere gange i løbet af debatten i dag, men lad mig prøve på at gentage nogle af de helt urimelige virkninger, som karenssdagen har.

For det første: ligegyldig hvordan man vender og drejer det, så er der tale om en slags skat på sygdom, selv om jeg indrømmer, at ordføreren for kristeligt folkeparti overraskede mig ved at indføre nogle helt mærkværdige begrundelser, filosofiske begrundelser, for, at man skulle have en karenssdag, at man skulle fordele udgifterne. Det, jeg fik ud af det, var, at det handlede om økonomisk ansvarlighed.

For det andet ved vi, at karenssdagen i stigende grad har udviklet sig til en slags særlovgivning for offentligt ansatte. Stadig større dele af det private erhvervsliv bruger ikke karenssdagen over for de ansatte, mens den modsat som bekendt gælder for alle offentligt ansatte. Adskillige kommuner har ud fra de samme betragtninger som det private erhvervsliv ønsket at slippe for karenssdagen, men den er ikke gået, som vi alle sammen ved.

I forsommeren offentliggjorde Kommunernes Landsforening en undersøgelse, som viste, at der efter karenssdagens indførelse havde været et stigende sygefravær. Socialministeren foretog en dommedagsnedgøring af undersøgelsen og var i øvrigt ganske uvillig til selv at tage initiativ til en uvildig undersøgelse, for at man kunne få konstateret konsekvenserne af karenssdagen. Men da det viste sig, at de radikale på deres landsmøde havde en lidt tvivlende holdning til karenssdagen og i den forbindelse fik blandt undersøgelsen ind i landsmødets debat, blev socialministeren tvunget til at finde ud af, hvordan karenssdagen egentlig har virket. Vi har tidligere nævnt i dag, at folketingets socialudvalg endnu ikke har fået at vide, hvordan den undersøgelse vil blive gennemført, men jeg opfatter socialministerens tavshed i relation til et af de spørgsmål, jeg stillede, som et vidnesbyrd om, at svaret på det spørgsmål, folketingets socialudvalg for lang tid siden har stillet, øjeblikkelig ville blive sendt over til socialudvalget, så vi kan tage stilling til, om vi nu også